

Seurakunnassa monena

Olen taas tapani mukaan lupautunut moneen tehtävään yhtä aikaa. Istun Suvannon kappelin etupenkissä ja odotan Messun alkamista. Vilkuilen taakseni katsellen, onko lapsia paikalla. Hieman helpottuneena huomaan, ettei yhtään lasta tällä kertaa näy. Voin siis keskittyä pyhäkoulun vetämisen sijasta toiseen palvelutehtävään: lauluryhmän mukana esiintymiseen. Käyn sopimassa asiasta liturgin kanssa.

Laulaessamme huomaan, että salin takaosassa istuu lapsi isänsä sylissä. Mietin, että tokkopa tuo haittaa, vaikkei pyhäkouluu yhdelle lapselle pidetäkään. Messun jälkeen isä tulee kuitenkin kertomaan, kuinka lapsi oli pettynyt, kun ei päässytäkään kovasti odottamaansa pyhäkouluun. Minua hävettää ylimalkaisuuteni ja harmittaa lapsen puolesta. Samalla ymmärrän, että olen ottanut itselleni liikaa tehtäviä.

Vuosikymmenten aikana olen tutustunut lukuisiin aktiivisiin seurakuntalaisiin. Meitä yhdistää halu auttaa virkatehtävissä olevia pappeja, kanttoreita ja muita työntekijöitä parhaan kykymme mukaan. Uskomme, että näin Messu tuntuu kotoisammalta, ja yhä useammat löytävät paikkansa kirkon penkissä tai palvelutehtävissä mukana.

Aina lähtö sovittuun tehtävään ei ole helppoa. Kun on takana huonosti nukuttu yö tai harvinaiset vieraat tulossa, olisi mukava pysyä kotona. Silti Messu vetää puoleensa, onhan se seurakuntaperheen yhteinen kokoontuminen, jossa Isä Jumala palvelee meitä enemmän kuin me häntä. Tuttuja on aina ihana tavata, ja vielä ihanampaa on nähdä uusia kasvoja tapaamisessamme.

Kunpa yhä useammat uskaltautuisivat mukaan pyhäkoulun pitoon, musiikin avustamiseen, tekstinlukuun ja muihin järjestelyihin! Silloin, kuten apostoli opettaa, jokaisella olisi jotain annettavaa: kellä laulu, kellä puhe, kellä muu hyvä anti.

Eija Kantola

